

28. Hocaefendi'nin Ağzından Mesuliyet Şuuru

Var olmanın en önemli derinliği hareket ve hamledir. Hareketsizlik bir çözüme ve ölümün bir başka adıdır. Hareketin sorumlulukla irtibatlandırılması ise onun en birinci insanî buudunu teşkil eder. Sorumlulukla disipline edilmemiş bir hamle ve hareketin tamam olduğu söylenemez.

Tamamen hareketsizlik bir ölüm ve çözüme, hareketteki sorumsuzluk ise bir kargaşa olduğuna göre bize, davranışlarımızı mesuliyetle disipline etmekten başka seçenek kalmıyor. Evet, bizim her teşebbüsümüz mesuliyet endeksli olmalıdır. Yolumuz hak yolu, dâvâmız 'hakki tutup kaldırmak', hedefimiz de gözlerimizi açıp-kapatıp Allah'ın rızasını araştırmaktır. Aslında bunun böyle olması bizim insan olmamızın sadakası ve iradelemizin de hikmet-i vücûdudur.

Bu hissizlikle cemiyet yaşar derlerse pek yanlış:

Bir ümmet göster, ölmüş maneviyatıyla sağ kalmış.'

(Mehmet Âkif)

demeye kalksanız, yüzünüze bir tokat veya tükürük atmasalar bile, mutlaka bir laf çarpar ve gülümser geçerler. İhtimal size: 'Koyunu koyun ayağından, keçiyi de keçi ayağından asarlar' ya da daha bir umursamazlık içinde: 'Gemisini kurtaran kaptandır' der, mesuliyet şuurunuzla alay ederler. Hatta daha bir sere serpe insan imajını hatırlatan lâubalilikle: 'Bana ilişmeyen yılan bin yıl yaşasın' hezeyanını savurur, hüşyâr vicdanlarınızda hafakanlar hasil ederler. Ne var ki, bunların hiçbiri inanmış ve duyarlı gönüllerin düşünceleri değildir; değildir ama, densizlik ve hezeyan deyip geçmeniz de sizin sorumluluk şuurunuzla telif edilemez.

Üstad 'ın Mesuliyet Şuuru ve Hakkındaki Düşünceleri

İslamiyet güneş gibidir, üflemeyle sönmez. Gündüz gibidir; göz yummakla gece olmaz.

Gözünü kapayan, yalnız kendine gece yapar.

Bediüzzaman Hazretleri, insandaki mesuliyet duygusu hakkındaki şu örneği veriyor:

"Siz göçersiniz. Göçerin malı koyundur. O işi bilirsiniz. Şimdi, her biriniz bazı koyunlarınızı çobanın himayesine vermişsiniz. Halbuki çoban tembel, yardımcısı ilgisiz, köpekleri değersizdir. Böyle olduğunu bildiğiniz hâlde sizler, tamamıyla ona itimat edip, rahatlıkla evlerinizde uyur musunuz, yoksa her biriniz gaflet uykularınızı terk ederek birer kahraman kesilip koyunlarınızın etrafında pervane mi olursunuz? Böyle hassas bir durumda sizin bir çobana bedel bin muhafız kesilip, hırsızlara ve kurtlara meydan vermemeniz hem doğru ve hem de yapılması gereken şey değil midir?" Bizler de günahın ve ahlaksızlığın sokaklarda diz boyu olduğu şu günlerde, genel anlamda şeytanın desiselerinin üzerimize hücum ettiği bu asırda, kendimizin ve başkalarının imanlarını kurtarabilmek, öbür dünyada hesap meydanında, o ebedi olmayan hayatımı ebedi cennet hayatını kazanmak ve kazandırmak adına sarf ettim diyebilmek adına sorumluluk altına girmeli ve hem kendi hem de başkalarının imanları çevresinde Üstad 'ın söylemiş olduğu gibi pervane olmalıyız.

Üstad Bediüzzaman'ın şu sözleri, onun kaynaklara göre 64 senelik ömr-ü hayatında dünya zevki namına hiçbir şey tatmadığı, tek derdinin ve davasının milletin imanı olduğunu gözler önüne seriyor:

"...Karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor. İçinde evlâdım yanıyor, imanım tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeye, imanımı kurtarmaya koşuyorum... Beni, nefsimi kurtarmayı düşünen hodgâm bir adam mı zannediyorlar? Ben, cemiyetin imanını kurtarmak yolunda dünyamı da feda ettim, âhiretimi de. Seksen küsur senelik bütün hayatımda dünya zevki namına bir şey bilmiyorum. Bütün ömrüm harp meydanlarında, esaret zindanlarında yahut memleket hapishanelerinde, memleket

mahkemelerinde geçti. Çekmediğim cefa, görmediğim eza kalmadı. Divan-ı harplerde bir cânî gibi muamele gördüm; bir serseri gibi memleket memleket sürgüne yollandım. Memleket zindanlarında aylarca ihtilâttan men edildim. Defalarca zehirlendim. Türlü türlü hakaretlere mâruz kaldım. Zaman oldu ki, hayattan bin defa ziyade ölümü tercih ettim. Eğer dinim intihardan beni men etmeseydi, belki bugün Said topraklar altında çürümüş gitmişti.”

Üstad ‘ın talebesi Zübeyr Gündüzalp Ağabey’in Mesuliyet Şuuru

Üstad Hazretlerinin has talebelerinden Zübeyr Gündüzalp öyle bir dava adamıydı ki “Teessür ve ızdırıp karşısında kalpten bir parça kopacaksa, “bir genç dinsiz olmuş” haberi karşısında o kalbin atom zerrati adedince paramparça olması lazım gelir.” demiş ve idam sehplarında noktalanabilecek bir yolda yürürken bile hakikati haykırmaktan geri durmamıştı.

“Yirmi seneden beri milyonlarla insana din, iman, İslamiyet, fazilet dersi veren ve onları dinsizlikten muhafaza eden Kur’an tefsiri Risale’i Nur uğrunda idam edileceksem, sehpaye Allah Allah, ya Resulallah! sadalarıyla koşarak gideceğim” demek ancak Zübeyr Gündüzalp gibi sadıklara has bir cesaret ve samimiyet ifadesiydi.